

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa A. J.
przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych Oddziałowi Terenowemu w P. i B. J.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 marca 2010 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 5 czerwca 2009 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od A. J. na rzecz pozwanej Agencji kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w P. wyrokiem z dnia 5 czerwca 2009 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 marca 2009 r. w ten sposób, że oddalił powództwo A. J. przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych, Oddziałowi Rejonowemu w P. oraz B. J. o ustalenie i odstąpił od obciążania powódki kosztami postępowania.

Od powyższego wyroku pełnomocnik powódki wniósł skargę kasacyjną niespełniającą wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c., bowiem nie zawierała uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania. Wskazany brak skargi – pomimo wezwania Sądu do uzupełnienia – nie został usunięty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania wraz z uzasadnieniem. Jeżeli skarga kasacyjna nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c., przewodniczący w sądzie drugiej instancji wzywa skarżącego do usunięcia braków w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi (art. 398⁶ § 1 k.p.c.). Po bezskutecznym upływie terminu do dokonania tej czynności skarga kasacyjna podlega odrzuceniu (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).

Wniesiona przez pełnomocnika powódki skarga kasacyjna w pkt III nazwanym „Przyczyny, dla których skarga zasługuje na przyjęcie do rozpoznania” zawiera jedynie stwierdzenie, że „Jak wynika z zarzutów zawartych w podstawach skargi kasacyjnej oraz jej uzasadnienia skarga jest oczywiście uzasadniona”. Gdyby nawet uznać, że skarga w części zacytowanej zawiera wniosek, o którym stanowi art. 398⁴ § 2 k.p.c., to niewątpliwie wniosek ten nie został uzasadniony.

Spełnienie obowiązku polegającego na uzasadnieniu wspomnianego wniosku nie może polegać tylko na odwołaniu się do powołanych podstaw skargi kasacyjnej i ich uzasadnienia. Byłoby to bowiem zbędnym powielaniem argumentów wskazanych w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, służących wykazaniu ich zasadności. Powołując się na „oczywistość skargi kasacyjnej” jako przesłanki wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały kwalifikowany charakter i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Z tego względu skargę, jako niespełniającą wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c., które nie zostało uzupełnione w wyznaczonym terminie, należało odrzucić (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

Skargę podlegającą odrzuceniu kwalifikować należy jako sporządzoną sprzecznie z zasadami profesjonalizmu. W judykaturze utrwalony jest pogląd, według którego czynności adwokata ustanowionego z urzędu, które są sprzeczne z zasadami profesjonalizmu, nie uzasadniają przyznania mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (postanowienie SN z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz. 123).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 2 w zw. z art. 391 § i art. 398²¹ k.p.c.